

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Una comèdia parabòlica

La història. València, avui. Tres parelles, una gairebé adolescent, l'altra casada en crisi, i una tercera madura conviuen tot buscant unes segones oportunitats...

La pel·lícula. Billy Wilder, el rei de la comèdia, tenia un sol manament bíblic: no avorir mai. Pel seu compte, Woody Allen, el viurei, rebla el clau: si la comèdia, com l'amor, es deslliga, cal afegir-hi un all picant. A *El amor no es lo que era*, el valencià Gabriel Ochoa (1970) es queda a mig camí del Wilder i l'Allen. Això sent generosos. Sobre el paper, és a dir, sobre guió, el film devia tenir els elements per quadrar una comèdia entre geomètrica i romàntica, intergeneracional. "En la paràbola parece que las trayectorias no volveran a unirse, pero en un punto lejano, siempre vuelven a acercarse". Ochoa dissenya una comèdia parabòlica sobre l'amor i el desamor, del pas del temps, de la intransigència, de segones oportunitats, en definitiva, de la por a estimar. Basant-se en sis actors naturals, per tant ambigus i alhora de volta de tot que encarnen les tres parelles protagonistes, Ochoa controla qual Cupidó assenyat les derives sentimentals de les seves criatures. Fotogènica-ment retratada, acuradament interpretada, sofisticadament ambientada, líricament musicada... Amb tot, alguna cosa no qualla. L'anàlisi

d'urgència dicta que el colesterol dolent llastra el ritme que tota bona comèdia evita. Per dir-ho més col·loquial: Ochoa i el seu equip tècnic (que no l'artístic) donen la impressió que tenien la pel·lícula acabada abans de començar. A saber: les òperes primeres, com aquesta ho és, volen tenir-ho tot més que previst. Però se'ls escapa una cosa: la vida. I la vida té ritme. ¡Òndia el que acabo de dir! En tot cas, l'amor, com el cinema, no és el que era. ¡Ni té perquè ser-ho!

El amor no es lo que era

Director: Gabriel Ochoa.
Intèrprets: Nicolás Coronado, Aida Folch.
Espanya, 2013. 89'. Rambla Lleida. 19 setembre.

El tema. Sempre hauria de ser possible tornar enrere. Oi que sí?

La imatge. La parella madura abocant els seus mobles finestra avall, peti qui peti.

La frase. "M'has mentit dient eres el cap mèdic de diàlisi a l'hospital", li plantofa Irene a l'emèrit Alberto, que es nega a deixar d'exercir de metge. Per què la ciència avança, i la política retrocedeix?

La recomanació. Cinèfiles i cinèfils amb sessions i sessions a l'espatlla, i malgrat tot, bona gent. Cal arriscar-se? I tant!